

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โดยสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. อภิปรายผลการวิจัย
5. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550
2. เพื่อเปรียบเทียบการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และโอกาสการเข้าถึงสิทธิ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการกับการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คนพิการประเภททางการเคลื่อนไหว ที่ได้รับการจดทะเบียน และอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี จำนวน 675 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คนพิการประเภททางการเคลื่อนไหว ที่ได้รับการจดทะเบียน และอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โดยดูจากตารางสำเร็จรูป คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครซีและมอร์แกน (ชานินทร์ ศิลป์จารุ. 2550 : 51 ; อ้างอิงจาก Krejcie and Morgan. 1970. **Determining Sample Size for Research Activities.** P.25) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 244 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิจัยส่วนบุคคล เป็นคำถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ลักษณะความพิการ และการใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check-List) และเติมข้อความ (Open-Ended) จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิในทัศนะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 32 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามจำนวน 244 ชุด และเก็บแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 244 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทุกฉบับมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ ลงรหัสแต่ละฉบับ และจัดทำตารางคะแนนเป็นรายชื่อให้ตรงกับรหัสแต่ละฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ประมวลผลและจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อนำเสนอข้อมูลสรุปการวิจัยต่อไป

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการเข้าถึงสิทธิในทัศนะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี จำแนกตามเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย ร้อยละ 64.34 จำแนกตามอายุ พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี ร้อยละ 63.52 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวน้อยกว่าครึ่งไม่ได้เรียนหนังสือ ร้อยละ 41.39 จำแนกตามลักษณะความพิการ พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่แขนหรือขา ขาด 2 ข้าง ร้อยละ 26.22 จำแนกตามอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวมีอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ ร้อยละ 71.31 โดยใช้ไม้เท้าหรือไม้ค้ำยันเป็นอุปกรณ์ในชีวิตประจำวัน ร้อยละ 31.96

1. การเข้าถึงสิทธิในทัศนคติของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.11$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 3 ลำดับแรกที่มีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับมาก ได้แก่ คือ สิทธิของคนพิการที่จะได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี ($\bar{X} = 4.63$) รองลงมา สิทธิที่ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ ($\bar{X} = 4.14$) และสิทธิได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ ($\bar{X} = 4.08$) ส่วน 3 ลำดับสุดท้ายที่มีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ สิทธิในการได้รับบริการล่ามภาษามือ ($\bar{X} = 2.37$) รองลงมา คือ สิทธิในการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ($\bar{X} = 2.29$) และลำดับสุดท้าย คือ สิทธิในการได้รับการฟื้นฟูในการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 2.01$)

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของการเข้าถึงสิทธิในทัศนคติของคนพิการทางการเคลื่อนไหว พบว่า คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคล และโอกาสการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิในทัศนคติของคนพิการทางการเคลื่อนไหวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการกับการเข้าถึงสิทธิ พบว่า การใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเข้าถึงสิทธิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การเข้าถึงสิทธิของคนพิการในทัศนคติของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. ระดับการเข้าถึงสิทธิในทัศนคติคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี อภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัย พบว่า การเข้าถึงสิทธิในทัศนคติของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โดยรวมมีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแฉ่มพงศ์ ศรีทอง (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการทางสายตาตามมาตรา 20 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ที่พบว่า การเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ มาปง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ : ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี ซึ่งพบว่า การเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ มีการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า เมื่อคนพิการทางการเคลื่อนไหวได้รับการจดทะเบียน

เป็นคนพิการและมีบัตรประจำตัวคนพิการแล้ว จะได้รับสิทธิบางอย่างโดยอัตโนมัติ เช่น การได้ยกเว้นภาษีเงินได้ เบี้ยความพิการ 500 บาทต่อเดือน หรือได้รับบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยกระบวนการทางการแพทย์ รวม 26 รายการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รวมทั้งการได้รับการศึกษา โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ซึ่งสิทธิเหล่านี้ที่ทำให้ระดับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการอยู่ในระดับมาก แต่ในทางกลับกันสิทธิบางอย่างที่ทำให้คนพิการมีระดับการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับน้อย เช่น คนพิการจะได้รับบริการล่ามภาษามือเมื่อมีการเข้าร่วมประชุมหรือฝึกอบรมเฉพาะที่มีคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายเข้าร่วมด้วยเท่านั้น รวมถึงการยอมรับจากสังคม แม้ในปัจจุบันคนพิการจะมีสิทธิเท่าเทียมคนปกติทั่วไป แต่ในความเป็นจริงคนทั่วไปยังมีทัศนคติเชิงลบต่อคนพิการ ซึ่งทำให้คนพิการท้อแท้กับการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม และคนพิการทางการเคลื่อนไหวในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่คิดว่าตนเองยังขาดโอกาสในการฝึกอาชีพ เนื่องจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน 9 แห่ง ห่างไกลจากภูมิลำเนาของตน ดังนั้นผลการศึกษาคั้งนี้จึงพบว่า การเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โดยรวมมีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

2.1.1 เพศของคนพิการ

จากการวิจัย พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญภัค ยาหิ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 : ศึกษากรณีนิคมโนนสมบูรณ์ จังหวัดขอนแก่น ที่พบว่า เพศของคนพิการที่แตกต่างกันมีปัญหาการเข้าถึงบริการการศึกษาแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศชายยังมีร่างกายที่แข็งแรง กล้ามเนื้อออกและมีความเป็นผู้นำ ก็ย่อมนำไปสู่การเข้าถึงสิทธิได้มากกว่าคนพิการที่เป็นเพศหญิง ซึ่งโดยธรรมชาติผู้หญิงมักเป็นเพศที่อ่อนแอ ไม่ค่อยไม่มั่นใจตัวเองและเป็นผู้ตาม เมื่อต้องมาอยู่ในสภาพคนพิการก็ย่อมส่งผลให้คนพิการที่เป็นเพศหญิงมีเจตคติต่อตนเองในทางลบ เชื่อว่าความพิการเป็นปมด้อย เป็นเรื่องน่าอายหรือทำให้คนอื่นดูถูกดูแคลนได้ ส่งผลให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่ยอมทำอะไรแม้กระทั่งการไปรับสิทธิที่ตนเองพึงจะได้รับ เจตคตินี้เองที่ส่งผลให้คนพิการเพศชายมีเข้าถึงสิทธิของคนพิการได้มากกว่าคนพิการเพศหญิง

2.1.2 อายุของคนพิการ

จากการวิจัย พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ มาปง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ : ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี ที่พบว่า อายุของคนพิการที่แตกต่างกัน มีปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพแตกต่างกัน อายุที่แตกต่างกันมีความต้องการบริการทางภาครัฐ/เอกชนด้านการจัดสวัสดิการต่าง ๆ แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่มีอายุ 30 - 60 ปี อยู่ในวัยกลางคนถึงสูงอายุ และยังมีร่างกายที่แข็งแรงสะดวกแก่การเดินทางไปรับสิทธิหรือบริการด้วยตนเอง มากกว่าคนพิการที่อยู่ในวัยชราที่มีสภาพร่างกายไม่แข็งแรง การเดินทางจะไปรับสิทธิหรือบริการ อาจไม่สะดวกและต้องพึ่งพาผู้ดูแลหรือลูกหลาน ส่วนคนพิการที่มีอายุน้อยนั้นระยะเวลาในการเจ็บป่วยนั้นอาจยังไม่นาน ประสบการณ์ในการเรียนรู้และเผชิญปัญหาจึงน้อยกว่าคนพิการที่อยู่ในวัยกลางคนถึงสูงอายุบางคนที่มีการเจ็บป่วยหรือพิการเป็นระยะเวลานานที่มีโอกาสได้เรียนรู้เผชิญกับปัญหาจนเกิดทักษะในการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง เหตุผลเหล่านี้จึงเป็นเหตุให้คนพิการที่มีอายุแตกต่างกันมีการเข้าถึงสิทธิของคนพิการแตกต่างกัน

2.1.3 การศึกษาของคนพิการ

จากการวิจัย พบว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญภัค ยาหิย (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 : ศึกษากรณีนิคมโนนสมบูรณ์ จังหวัดขอนแก่น ที่พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีปัญหาการเข้าถึงบริการทางการแพทย์แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่ได้รับการศึกษาจะมีความรู้เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการได้มากกว่าคนพิการที่ไม่ได้เรียนหนังสือ และคนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการรวมถึงขั้นตอนในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมากกว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาดำ เมื่อมีความเข้าใจในเรื่องสิทธิของคนพิการเพิ่มขึ้น คนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงจะสามารถระบุได้ว่าสิทธิใดบ้างที่ตนเองพึงจะได้รับหรือเหมาะสมกับตนเอง เพื่อมิให้เสียสิทธิหรือถูกละเมิดสิทธิดังกล่าวจะต้องทำเช่นใด ดังนั้นคนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงจึงมีโอกาสดำเนินการเข้าถึงสิทธิคนพิการได้มากกว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาดำหรือไม่ได้เรียนหนังสือ

2.2 โอกาสการเข้าถึงสิทธิ

2.2.1 ลักษณะความพิการ

จากการวิจัย พบว่า คนพิการที่มีลักษณะความพิการแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ มาปง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ : ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี ที่พบว่า ประเภทความพิการที่แตกต่างกัน มีการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพแตกต่างกัน และประเภทความพิการที่แตกต่างกันมีปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่สามารถช่วยเหลือตนเองได้หรือมีความพิการไม่มาก สามารถเดินทางไปรับสิทธิได้ด้วยตนเองได้ แต่คนพิการที่มีลักษณะของความพิการที่เคลื่อนไหวได้น้อยหรือไม่สามารถเคลื่อนไหวด้วยตนเองนั้น ไม่สามารถเดินทางไปรับสิทธิได้ด้วยตนเองจะต้องมีผู้ดูแลหรือผู้ปกครองคนพิการ ไปส่งทุกครั้ง ซึ่งบางครั้งบุคคลเหล่านี้อาจไม่ว่าง หรือบางครั้งคนพิการไม่สะดวกในการเดินทางเนื่องจากไม่มียานพาหนะที่เหมาะสมในการรับส่ง จึงเกิดความยากลำบากต่อการเดินทางไปรับสิทธิ ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้คนพิการที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้หรือสะดวกไปรับสิทธิด้วยตนเองจะมีการเข้าถึงสิทธิได้มากกว่าคนพิการที่มีการเคลื่อนไหวได้น้อยหรือไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

2.2.2 อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ

จากการวิจัยพบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการแตกต่างกัน มีการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของบล็อกไซด์ เดวิด (Blocksidge David, 2003 : 7) ที่กล่าวว่า อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ออกแบบหรือประดิษฐ์เป็นพิเศษ โดยนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับคนพิการเพื่อช่วยส่งเสริมให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ โดยจะครอบคลุมอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้กับคนพิการทุกประเภท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้คนพิการสามารถประกอบกิจวัตรประจำวันได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทักษ์ ศิริวงศ์ (2552 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวของคนพิการ ทาง การเคลื่อนไหวในสังคมไทย ที่พบว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวเป็นเพียงข้อจำกัดทางร่างกายไม่ได้มีความรู้สึกว่าความพิการเป็นปมด้อยหรือเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากคนปกติในสังคม แต่คนพิการมีความสามารถตามศักยภาพของตน แต่ด้วยข้อจำกัดทางการเคลื่อนไหวจึงทำให้คนพิการมีการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการจะสามารถช่วยเหลือตนเองได้หรืออาจดำรงชีวิตได้เหมือนคนปกติทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากคนพิการที่ไม่มีหรือไม่ใช้อุปกรณ์หรือ

เครื่องช่วยคนพิการจะต้องพึ่งพาผู้ดูแลอยู่เสมอ และหากคนพิการมีอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการที่มีความเหมาะสมหรือทันสมัย จะทำให้สามารถเข้าถึงสิทธิได้สะดวกและรวดเร็วกว่าคนพิการที่มีอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการแบบธรรมดา

3. การหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการกับการเข้าถึงสิทธิอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัย พบว่า การใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการของประชาชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเข้าถึงสิทธิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรัณยา เชื้อหอม (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการของคนพิการในการเข้าถึงบริการธนาคารอิเล็กทรอนิกส์ (E-Banking) พบว่า อายุ การศึกษา รายได้ ประเภทความพิการ และลักษณะการประกอบอาชีพ มีความสัมพันธ์ต่อการเข้าถึงบริการธนาคารอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้อธิบายได้ว่าการใช้อุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการในชีวิตประจำวัน จะทำให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิได้ดีกว่าคนที่ไม่มีอุปกรณ์เครื่องช่วย ดังที่ พิทักษ์ สิริวงษ์ (2552 : บทคัดย่อ) กล่าวว่าไว้ว่าคนพิการทางการเคลื่อนไหวเป็นเพียงข้อจำกัดทางร่างกายไม่ได้มีความรู้สึกถึงความพิการเป็นปมด้อยหรือเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากคนปกติในสังคม แต่คนพิการมีความสามารถตามศักยภาพของตน แต่ด้วยข้อจำกัดทางการเคลื่อนไหวจึงทำให้คนพิการมีการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือที่แตกต่างกันไป และการใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือเหล่านี้ก็จะเปิดโอกาสที่จะทำให้คนพิการทางการเคลื่อนไหวเข้าไปถึงสิทธิที่สมควรที่จะได้รับมากกว่าคนพิการที่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1.1 รัฐควรมีการประเมินผลการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ เพื่อนำไปพัฒนาการให้บริการต่างๆ

1.2 รัฐควรมีแผน นโยบาย งบประมาณ ที่ให้การสนับสนุนคนพิการและองค์กรคนพิการ ในการจัดการศึกษาให้คนพิการในหลายรูปแบบ

1.3 รัฐควรมีนโยบายที่สนับสนุนการประกอบอาชีพอย่างอิสระของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับคนพิการ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 รัฐควรสนับสนุนให้คนพิการทางการเคลื่อนไหว มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายหรือกิจกรรมทางสังคม เพื่อสร้างแรงจูงใจและสร้างความกล้าแสดงออก

1.5 รัฐควรกำหนดนโยบายในการสร้างระบบและการเข้าถึงสิทธิในการได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย ที่สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการอย่างแท้จริง

1.6 รัฐควรกำหนดนโยบายที่เอื้ออำนวยต่อผู้พิการให้สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้หลายช่องทาง โดยคำนึงถึงความแตกต่างของความพิการ

1.7 รัฐควรมีนโยบายในการสนับสนุนให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิในการได้รับบริการล่ามภาษามือ เพื่อความสะดวกต่อการเข้าร่วมประชุม สัมมนา หรือฝึกอบรม

1.8 รัฐควรมีนโยบายที่สนับสนุนนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทางหรือเครื่องช่วยความพิการใด ๆ ติดตัวไปในยานพาหนะหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อประโยชน์ในการเดินทาง และการได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหว

1.9 รัฐควรมีกาหนดนโยบายเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิในการได้รับการจัดสวัสดิการเบี่ยงความพิการเพื่อเอื้ออำนวยให้คนพิการมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดี

1.10 รัฐควรมีกาหนดนโยบายเกี่ยวกับการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เพราะมีความจำเป็นในการใช้ชีวิตประจำวันอย่างอิสระของคนพิการ

1.11 รัฐควรกำหนดนโยบายที่เอื้อต่อการเข้าถึงสิทธิในการได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย เพราะเป็นการปรับคุณภาพชีวิตของคนพิการให้ดียิ่งขึ้น

1.12 รัฐควรสนับสนุนนโยบายสิทธิของคนพิการที่จะได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี เพื่อเป็นการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการให้ดีขึ้นและสามารถพึ่งตนเองได้

2. ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติ

2.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์ และควรลดขั้นตอนในการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์เพื่อส่งเสริมให้คนพิการเข้าถึงบริการได้มากยิ่งขึ้น

2.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการให้การศึกษาแก่คนพิการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทั้งด้านองค์ความรู้ที่เหมาะสมกับคนพิการและสถานะโลกในปัจจุบัน รวมถึงงบประมาณที่เพียงพอในการสนับสนุนการศึกษา

2.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมเรื่องอาชีพและการมีงานทำของคนพิการ โดยกระตุ้นให้นายจ้างและองค์กรต่าง ๆ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีการจ้างคนพิการทำงานมากขึ้น

2.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความรู้แก่บุคลากรและพนักงานเกี่ยวกับสิทธิและการอยู่ร่วมกับคนพิการที่เข้าไปทำงานหรือใช้บริการในหน่วยงาน โดยให้เห็นความสำคัญและให้คนพิการได้รับสิทธิเช่นเดียวกับคนปกติในสังคม เพื่อให้คนพิการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป

2.5 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรช่วยเหลือคนพิการให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ตลอดจนการช่วยเหลือทางกฎหมายและการจัดหาทุนความว่าต่างแก็คดี เพื่อให้คนพิการได้รับความสะดวกเพิ่มมากขึ้น

2.6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารด้านต่าง ๆ ทุกช่องทาง เพื่อให้คนพิการได้เปิดรับข้อมูลข่าวสารครบถ้วน

2.7 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อมีการเข้าร่วมประชุม สัมมนา หรือฝึกอบรม ควรให้บริการล่ามภาษามือเข้าร่วมด้วย

2.8 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดหาอุปกรณ์นำทางหรือเครื่องช่วยความพิการเพื่อให้คนพิการสามารถนำติดตัวไปในยานพาหนะหรือสถานที่ต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการเดินทาง โดยไม่ต้องคิดค่าบริการ ค่าธรรมเนียม และค่าเช่าเพิ่มเติมสำหรับอุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ

2.9 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิและขั้นตอนในการขอรับเบี่ยความพิการให้คนพิการสามารถรับรู้และเข้าถึงการจัดเบี่ยความพิการนั้นได้ง่ายยิ่งขึ้น

2.10 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มช่องทางการจัดสวัสดิการด้านการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยและการมีผู้ช่วยคนพิการ เพื่อให้คนพิการ ได้รับความสะดวกและสามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างอิสระ

2.11 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดหาสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย การจัดหาครอบครัวอุปการะ และการส่งเข้าอุปการะในสถานสงเคราะห์เพื่อจะช่วยให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสภาวะปัจจุบัน ทั้งด้านชีวิตและความเป็นอยู่

2.12 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความช่วยเหลือและเอื้ออำนวยให้คนพิการมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดี โดยลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาวิจัยลักษณะเดียวกันนี้ โดยเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายเป็นคนพิการแต่ละประเภทว่ามีการเข้าถึงสิทธิคนพิการอย่างไรบ้าง

3.2 ควรทำการศึกษาถึงแนวทางการพัฒนาการเข้าถึงสิทธิคนพิการ ว่าทำอย่างไร
ให้คนพิการมีการเข้าถึงสิทธิได้มากขึ้น

3.3 ควรทำการศึกษาระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ
แต่ละประเภทในครั้งต่อไป

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี